

Juodasis Princas – tikroji Apollo 4 misija

1978-ais metais valstietis Egipte urve, kuriame senovėje buvo laidojami numirėliai, atsitiktinai aptiko akmeninę dėžę. Viduje gulėjo knyga odiniais viršeliais.

Vyras knygą pardavė prekiautojui senienomis, kurių daugybę galima aptikti Egipto turguose. Už knygą buvo sumokėta nedidelė suma. Valstietis nežinojo, kad rankose laikė istorinį dokumentą, kuris dar prieš 18 amžių buvo pripažintas erezija. Praėjusio amžiaus 7-ame dešimtmetyje prasidėjo aktyvus artimojo kosmoso radiolokacinis zondavimas. Tai paaiškinama paprastai – tarpžemyninių balistinių raketų sukūrimas kosmosą pavertė potencialiu karinių veiksmų teatru. Aptikti ir atpažinti priešo raketas reiškia, kad laimimos kelios minutės, kurių pakanka savų raketų paleidimui. Netobula technika, patirties trūkumas, įrangos brangumas, to meto skaičiavimo technikos sudėtingumas ir dažni darbo sutrikimai kartais sukeldavo pavojingus precedentes – priešo raketomis būdavo palaikomas ir kylantis Mėnulis, ir paukščių būrys. Laimei, šiuos procesus kontroliavo žmonės, todėl techninės klaidos neperaugo į pasaulinį konfliktą. Objektas, kuriam buvo suteiktas „Juodojo princo“ pavadinimas, ilgai buvo laikomas technine klaida. Nuo jo atsispindėję signalai buvo tokie silpni, kad juos vos atpažindavo radiolokacinės stotys, o kartais jie ir iš viso dingdavo. Skaičiavimai rodė, kad „Juodasis princas“ – dangaus kūnas, besisukantis aplink Žemę elipsės formos orbita. Pats mažiausias atstumas nuo Žemės buvo 26 tūkstančiai km, o nutoldavo daugiau nei per 80 tūkstančių km. Įdomiausia buvo tai, kad šis dangaus kūnas skriejo prieš Žemės sukimosi kryptį! Paprastai į orbitą aparatus iškeliančios raketos startuoja pagal Žemės sukimosi kryptį. Šiuo atveju prie raketos greičio dar prisideda žemės paviršiaus sukimosi greitis, kuris pusiaujo srityje yra daugiau nei 450 m/s. Šis greitis suteikia galimybę į kosmosą pakelti žymiai daugiau naudingo krovinio. Kosminės valstybės savo kosmodromus stengiasi įrengti kiek galima arčiau pusiaujo. Jeigu raketa-nešėja startuoja prieš Žemės sukimosi kryptį, tai šie 450 m/s atimami iš greičio, todėl žymiai sumažėja naudingo krovinio svoris arba raketa iš viso nepasiekia pirmojo kosminio greičio. Kam reikėjo „Juodąjį prinčą“ paleisti skristi nepalankia orbita? Be JAV, teoriškai tai galėjo padaryti tik Sovietų Sąjunga, tačiau NASA specialistai negalėjo įsivaizduoti priežasties tokiam žingsniui, išskyrus vieną – tokį palydovą labai sunku sunaikinti. Juk antipalydovą reikėjo iškelti į tą pačią orbitą, o raketos-nešėjos, kuriais 1961-ais metais turėjo JAV, to padaryti negalėjo. Liko tik stebėti dangaus kūną. Pats „Juodojo princo“ egzistavimas tapo akstinu, paspartinusių radiolokacinės ir skaičiavimo technikos vystymąsi JAV. 7-o amžiaus viduryje buvo stebimas kiekvienas „Juodojo princo“ skrydžio kilometras, tačiau jis vizualiai buvo nematomas net per pačius galingiausius teleskopus. Buvo nuspręsta išsiųsti kosminę ekspediciją link paslaptingojo objekto. Tuo metu versija apie palydovo priklausomybę Sovietų Sąjungai turėjo mažai šalininkų. Jis visiškai nerodė jokių radijo ryšio ženklų, tad kokia nauda iš tokio aparato? Dauguma linko link nuomonės, kad tai yra natūralus kosmoso kūnas, tik turintis neįprastas charakteristikas. Pačios karščiausios galvos, tarp kurių buvo ir Verneris fon Braunas, manė, kad palydovas – kitos civilizacijos kūrinys, todėl būtina bet kokia kaina aplenkti rusus ir pirmiems nusigauti iki „Juodojo princo“. Jeigu bus galimybė, tai ir pargabenti į JAV. Tuo metu NASA savo dispozicijoje jau turėjo galingą raketą-nešėją „Saturn-5“, kuri į skrydžio Mėnulin trajektoriją galėjo iškelti 50 tonų naudingo krovinio. Ši raketa į „Juodojo princo“ orbitą galėjo nugabenti ekspedicinį laivą. „Apollo-4“ startas įvyko 1967 m. spalio 9 d., praėjus dešimčiai metų nuo pirmojo dirbtinio Žemės palydovo paleidimo į kosmosą. Pagal oficialią versiją į orbitą pakilo bandomasis nepilotuojamas kosminis laivas „Apollo-4“. Iš tikrųjų šiuo laivu skrido trys astronautai, kurių pavardės ir šiandien vidinio naudojimo dokumentuose nurodomos kaip X, Y ir Z. „Apollo-4“, pakeitęs dvi tarpines orbitas, pakilo į „Juodojo princo“ trajektoriją. Spalio 12 d. jie priartėjo 60 jardų atstumu. Žemės atžvilgiu abu objektai skriejo didžiuliu greičiu, tačiau vienas kito atžvilgiu jie praktiškai nejudėjo, todėl nebuvo pavojaus susidurti. „Juodasis princas“ buvo ovalo formos objektas. Jo tūris buvo apie 2 tūkstančius kubinių jardų. Suprantama, nevertėjo net galvoti apie „Juodojo princo“ pargabenimą į Žemę. Atsargiais manevrais „Apollo-4“ dar priartėjo prie keistojo objekto, dabar atstumas tarp jų buvo 30 jardų. Iš tokio atstumo per iliuminatorių buvo aiškiai matomas matinis juodas ovalas. Astronautai Y ir Z išėjo į atvirą kosmosą ir individualių manevravimo kosmose prietaisų pagalba pasiekė „Juodojo princo“ paviršių ir lėtai apskrido aplink jį. Televizijos kamera nebuvo naudojama, siekiant išvengti galimo signalo perėmimo iš Sovietų Sąjungos ar kitų šalių pusės. Astronautai visa tai, kas vyksta, fiksavo specialiomis kino kameromis ir fotoaparatais. Nepavyko pastebėti nieko panašaus į iliuminatorių ar variklį, tačiau astronautai aptiko kažką, kas priminė vėžlio šarvą ir uždengė įėjimo liuką. Paaiškėjo, kad nedidele jėga paspaudus šarvus, jie pasislenka į šoną ir atveria angą. Skrydžio vadovybė pasiūlė astronautui Y „patekti į vidų, laikantis visų atsargumo priemonių“. Kokios turėjo būti šios atsargumo priemonės – nepatikslino. Astronautas įvykdė įsakymą. Tai, ką jis pamatė viduje, iki šiol lieka valstybine paslaptimi. Į išorę jis išnešė keletą daiktų ir, svarbiausia, suvystytą mumiją. Visa tai pavyko pargabenti į „Apollo-4“, o vėliau ir į Žemę. Analizė parodė, kad „Juodojo princo“ paviršius sudarytas iš polimerinės anglies. Radiologiniais tyrimais nustatyta, kad mumijos amžius yra 9 tūkstančiai metų. Į Žemę pargabenti artefaktai turi neginčijamą panašumą su senovės Egipto meistrų gaminiiais, tik žymiai sudėtingesni. Galima teigti, kad senovės Egipto meistrai kopijavo išorinį vaizdą, kurdami ne pačius daiktus, o daiktų kopijas – korpusus be užpildo. JAV, gavusios galimybę susipažinti su senosios civilizacijos technologijomis, daugelyje sričių atliko techninį suolį. Suprantama, žinių šaltinių amerikiečiai pasistengė nuslėpti. Tomas Smitas savo knygoje „Faraonai: galybės laikai“ tvirtina, kad jis ir yra tas astronautas Y, o „Juodasis princas“ buvo savotišku kosminiu kapu, Egipto procivilizacijos faraono palaidojimo vieta. Senovės Egipto istorijoje stebimas paradoksas: civilizacija apsireiškia savo išsivystymo viršūnėje, po to per amžius nebetenka savo galybės. Piramidės, sfinksas, Sueco kanalas – tai seniausių epochų kūriniai. Po to Egiptas palaipsniui nyksta, juos užkariauja klajokliai hiksai, senovės graikai, o galiausiai ir Romos armija. Tačiau iki Seniausios Karalystės buvo dar senesnės, kurios turėjo žinių, leidžiančių atlikti tarpplanetinius, o gal net ir tarpžvaigždinius skrydžius. Smitas teigia, kad per „Apollo-4“ ekspediciją aptikta informacija, liudijanti tai, jog egiptiečiams buvo žinoma antigravitacijos paslaptis. Gali būti, kad jie mokėjo tam tikru lygiu valdyti laiką. Anot Smito, „Juodasis princas“ buvo sunaikintas vietiniu branduoliniu sprogimu 1970-ais metais, siekiant išvengti galimybės, kad senovės technologijos patektų kitoms šalims. Tačiau sprogimui negalima sunaikinti Marso, kuris, to paties Smito teigimu, yra tikroji faraonų giminė ir iki šiol yra gyvenamas – didžiuliuose požeminiuose miestuose, turinčiuose oro ir išsaugančiuose šilumą, gyvena tikrieji Saulės sistemos faraonai. Šaltinis: Info.Norim.lt skaitytojas Marius

